

50 éve alapítva
Láthatóvá tenni a hal(h)hatatlant!

Hallássérült Hívek Hírlapja

37. évf. 7. szám 2024

Köszöntő

Kedves Olvasó!

Szeretettel köszöntelek az új tanév első számával. A nyáron is és szeptemberben is sok programunk volt. Erről olvashattok írásos és fényképes beszámolókat. Fogadjátok szeretettel! Ferenc pápa imádsága mindig aktuális. Az idei tanévben is a Szentlélek sugallataira figyelve járjuk együtt utunkat!

Sanyi Atya

„Jöjj, Szentlélek, aki új nyelveket teremtesz és az élet szavait adod ajkunkra! Óvj meg minket attól, hogy muzeális egyházzá váljunk, amely szép, de néma, s amelynek múltja gazdag, de jövője sivár! Jöjj kö-zénk, hogy a szinodális tapasztalat során ne hagyjuk, hogy a csalódások letörjenek, a jövődőlés veszítsen erejéből, s terméketlen viták emésszék fel erőinket! Jöjj, szeretet Szent Lelke, nyisd meg szívünket a hal-lásra! Jöjj, Szentség Lelke, újítsd meg Isten szent és hívő népét! Jöjj, Teremtő Lélek, újítsd meg a Föld színét! Ámen.”

(Ferenc pápa imádsága; elhangzott a szinódus megnyitásakor, 2021. október 10.)

Tartalomjegyzék

Köszöntő	1. oldal
Sanyi Atya köszöntése	2. oldal
Katolikus siketek Európai találkozója	3. oldal
aug 20. i Szent István napi szentmise	4. oldal
Nemzetközi találkozások	4. oldal
Nádasdladányi Kastélylátogatás	5. oldal
Dobogókői zárándoklat	6. oldal
Megható történet	7. oldal
Hallhatóvá tenni a láthatatlant	10. oldal
Katolikus Társadalmi Napok	12. oldal
Együttlátók Alapítvány	14. oldal
Fatimai Zárándoklat	15. oldal
Szentlélekkel szolgálatban	19. oldal
Gyász hír	20. oldal

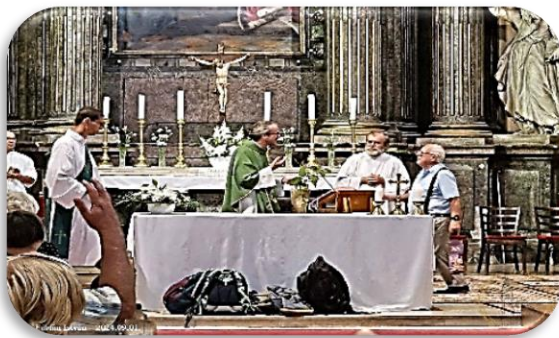
Szerkesztői üzenet:

Kedves Olvasó! Az újságban több helyen elhelyeztünk egy-egy QR kódot, amellyel a mobiltelefonon is meg tudja nézni az adott témához kapcsolódó összes fényképet.

Ha andoridos telefonja van, akkor ehhez nem kell mást tenni, csak a telefonra kell telepíteni egy QR kód olvasót. Ha a telepítés sikerült, kérjük tegyen egy próbát:

Sanyi atya köszöntése születésének 40. évfordulóján

Makrai Ákos plébánia nevében mondott köszöntőt Sanyi Atya 40. születésnapján:

"Sanyi atya jelezte a mise elején, hogy ünnepnap a mai. Így a Veni Sancte végén ezt megerősítjük. Ráadásul egy ünnepelt is van köztünk, egy olyan személy, aki 1000 szállal kötődik a Bibliához. Az a szám, ami ma az ünnepeltet jellemzi, sokszor előfordul a Szentírásban. Ennyi évig vándorolt a zsidó nép a pusztában, ennyi napig tartott az özönvíz, ennyi napot tartózkodott Mózes a Sínai-hegyen, ennyi napos böjtöt hirdetett Jónás próféta Ninivében, és Jézus Krisztus nyilvános működésének megkezdése előtt ennyi napot töltött a pusztában. És még biztos lehetne folytatni a sort. Hálás szívvel köszönjük, Sanyi atya, hogy vagy nekünk. Mint jó gazda tereled a nyájad, vezetsz minket. Hálánkat igyekeztünk méltó módon kifejezni. A tasakban, az ajándékok között a fókuszban egy logó van. Több jellegzetes mondat, gyakran használt gondolat fűződik Sanyi atyához, ebből választottunk egyet, amit szívesen kötünk hozzá és nagyon találó. Rögtön láthatóvá válik. Hálás szívvel köszöntünk a Plébánia nevében, Isten éltesen sokáig, Sanyi atya!"

(A tasakból kiemelt pólón a felirat: Láthatóvá tenni a hallhatatlant.)

Fotó: Fábián István A többi kép az alábbi link segítségével érhető el: [Tanévníró képei](#)

Mobiltelefon segítségével:

Szlovákiában tartották a katolikus siketek európai találkozóját

Immár ötödik alkalommal szervezte meg találkozóját az európai katolikus siketek szervezete (Deaf Catholics of Europe, DCE), ezúttal június 20. és 24. között a Pozsony melletti Máriavölgyben (Marianka). Magyarországról hárman vettek részt: Fábíán István, Mikesy György és Nagy Sándor.

A találkozón 14 európai ország (Anglia, Ausztria, Csehország, Franciaország, Hollandia, Lengyelország, Magyarország, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország, Svédország, Szlovákia és Ukrajna) több mint negyven képviselője vett részt. A résztvevők között siket, nagyothalló és halló papok, diakónusok, világi segítők és jelnyelvi tolmácsok voltak.

tevékenységei a különböző országokban, az evangelizáció módszerei, a világi siket testvérek szolgálatai a plébániákon, a siketek és az online evangelizáció lehetőségei.

Ellátogattak a Körmöcbánya (Kremnica) közelében lévő Szent Filippo Smaldone Házba is, ahol a szlovák siket testvérek nagy szeretettel látták vendégül a DCE-találkozó résztvevőit.

A találkozó ünnepi szentmisével zárult a pozsonyi Szent Márton-dómban, melyet Milan Lach SJ, a Szlovák Görögkatolikus Egyház Pozsonyi Eparchiájának segédpüspöke mutatott be. A soron következő találkozót 2026-ban Spanyolországban rendezik meg, ám előtte a 2025-ös jubileumi szentévben a Szentatya várja a siket zarándokokat is Rómába. Idén szeptember végén pedig az európai siket katolikusok második zarándoklata indul Fatimába.

Forrás: Magyar Kurír

Aug 20. Szent István napi ünnepi szentmise

Öröm volt, hogy együtt ünnepelhettünk siket és nagyothalló testvéreinkkel 2024. augusztus 20-án, a Szent István Bazilika előtt. Köszönjük az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye szervezőinek, hogy biztosították számunkra az akadálymentesítés lehetőségeit, és a fenntartott helyeket. Egy fényképes összefoglalót is láthattok facebook oldalunkon a közös ünneplésről.

Fényképes összeállításunk: [Aug 20 fényképek](#)

Mobiltelefonról:

Nemzetközi találkozások

Német és szlovák vendégek fogadása

Egy augusztusi hétvégén kedves vendégeket fogadhattunk Pozsonyból. A júniusi nemzetközi konferencián találkoztunk. Ennek egyik gyümölcse ez a találkozás. Baráti látogatásra érkeztek néhányan a pozsonyi katolikus hallássérült pasztorációból. Sétáltunk Budapest belvárosában, ellátogattunk a Szent István Bazilikába és a KHsP korábbi szolgálati helyére, a Mátyás-templomba is. Vasárnap együtt ünnepeltünk a szentmisében szlovák és magyar jelnyelven és magyar hangzónyelven. Meséltünk az akadálymentesítési törekvéseinkről. Ősszel folytatjuk a további tapasztalatcserét! Egy másik augusztusi hétvégén pedig Frankfurtból német siket testvérek is érkeztek látogatóba Budapestre. Hála és köszönet a találkozásokért, nemzetközi kapcsolódásokért! /Sanyi Atya/

A Nádasdy-kastély látogatása

Lampert-Szebeli Erzsébet beszámolója:

2024. szeptember 21-én szombaton mosolygós nap sütött az arcunkra, legalkalmasabb idő volt a kirándulásra. Kétórás utazás után megérkeztünk a Nádasdy-kastélyba, Nádasdladányban, Székesfehérvár mellett. Éppen a Kulturális Örökség Napja volt, azért rengetegen megtekintették a bámulatosan szép kastélyt. Mi tízen is részt vettünk a kastély és park látogatásán. Egy hallássérült testvérünk jött messziről, Nagykanizsáról, akinek nagyon megörültünk. Gyönyörű szobákból, egy aranyos gyerekszobából, a könyvekkel teli könyvtárból áll a gyönyörű épület. Nem is beszélve a régi időkből való bútorokról, azok is csodálatosan szépek. Toronyba is felmáztunk, de gondolom, hogy nem volt sok lépcső, végül a panoráma nem hagyott cserben minket. Kilátás a parkra, kimondhatatlanul gyönyörű volt. Hazaindulásig, sok-sok mászkálás után pihentünk a kávézóban és a parkban. Tényleg nem bántuk meg, hogy odamentünk. Élveztük a szép időt, társalgást. Aki még nem járt ott, melegen ajánlom, hogy legalább egyszer nézze meg! Pár képet szeretettel osztok meg veletek.

A további képek az alábbi linken találhatóak:

[Nádasdladányi kirándulás](#)

Mobiltelefon segítségével:

Szeptember 7. Dobogókői zarándoklat

Bassola Boti és a Dobogókői szabadtéri szentmise

Köszönjük szépen, hogy ismét el tudtunk jönni Dobogókőre! Most egy kivételes és nagyon kedves társasággal, akik nagyon sokat jelentenek számomra. Velük rendszeresen találkozunk a Tabánban.

Voltak, akikkel már találkoztunk Apuval, de sokakkal még nem találkoztunk. Lehet ezért is volt, hogy mikor le kellett ülnöm a hátsó részen a misén

nem nagyon akartam ott maradni, pedig a fa gyökerei között ülhettem, amiről nemrég tanultam ott-hon. Pedig nagyon jó volt, hogy mise közben mindenkihez odamehettem, sőt az atya még bele is tudott szólni engem a prédikációjába. De térjünk vissza először a buszútra. A kíséző járaton a sofőr bácsi volt olyan kedves, hogy megengedte azt, hogy közvetlenül az ajtó mellett a szélvédő mögött csücsüljek. Így a hegyi forgalom nekem olyan volt, mint egy modern óriásképernyős számítógépes játék, a Virtuális Valóság nevű - és még háromdimenziós szemüveget se kellett felvennem.

Miután felértünk Dobogókőre és bementünk a Turistaházba, azonnal megláttam a csokis jégkrémet, de Apu nem engedte, hogy kivegyem a hűtőből. Akkor úgy fel-sírtam, mint

„egy fába szorult fereg”, hogy mindenki rám nézett. Ezt én nem láttam, mert a csokis jégkrémmel voltam elfoglalva. Képzelték a tulajdonos volt olyan kedves, hogy Apunak felajánlott egy ingyen jégkrémet. Erre ő persze azt mondta, köszönjük nem, mert ha elérem a célokat, akkor még többször fogok kiabálni. Még szerencse, hogy én addigra már más érdekességgel foglalkoztam. Inkább kint a tűzrakó helyen - ahol az ételeink készültek - kezdtem el legókat játszani a tűzifahasábokkal és

miután segítettem a tűz meggyújtásában, elkezdtem ismerkedni a tűzzel. Más gyerekeknek megtiltották - biztos ők mindig „rossz fát raknak a tűzre” - de Apu nekem azt mondta én vagyok olyan okos, hogy jobb, ha megismerem a tüzet, mint-sem, hogy féljek tőle és rosszat csináljak.

Előtte nem csak a mise tetszett nagyon, de az is, hogy mindenki figyelt rám, amikor megmutattam nekik, milyen szép fehér kavicsokat tudtam gyűjteni. Sőt, többen voltak, a-kiknek adtam is ajándékba egyet-egyet.

Mindkettőnk számára különleges volt ez a nap és a szentmise Dobogókőn. Bár ezen a misén sokkal fegyelmezettebbnek kellett maradnom, mint a tabáni Szent Katalin Plébánián, ahol az egész sekrestyét alakítjuk át egy nagy játszótérre. Ezen kívül azért is, mert a hallássérült sorstársaimmal való találkozások mindig feltöltenek és az egész majdnem olyan jó, mint otthon, Csillag-hegyen a játszó-ház. Azzal a különbséggel, hogy a plébánián mindig rendet kell rakni magunk után. A szabadtéri misén Apuval a közösség melegségét éreztük, és ez engem is feltöltött boldogsággal.

A nap végén, amikor a túrából hazahéztünk, tele voltam élményekkel és örömmel. Otthon Anyu is boldog volt, hogy jól éreztem magam, és én is hálás voltam a szü-leimnek, hogy részese lehettem ennek a csodás eseménynek. Nekik sem kellett sokat várni az esti elalvásomra. Dobogókőn a természet és a hit találkozása volt a legkülönlegesebb számomra.

Bassola Botond, leírta: Bassola Ákos, az Apu

Fotók: Fejes Mónika, Komjáti Mónika, Lauer Tamás

[A további képek itt megnézhetők](#)

Október 15. A fehér bot napja

Megható történet egy kisfiúról, aki nem nézheti, mégis csodásnak látja a világot

Egy elképzelt világ csodás történetbe csomagolva.

A közösségi oldalon kering egy gyönyörű történet, ami mindannyiunkat tanít. Megérteni a szeretet lényegét. A megható sorok írója **Kovács Magdolna**, akinek ezúton köszönjük, hogy részesévé tett minket is egy kicsiny csodának.

“Ma találkoztam valakivel, aki valami olyasmit tett, hogy ameddig élek, mindig emlékezni fogok rá és erre a napra is. Ez a valaki egy 5 éves kisfiú. Úgy hozta az élet, hogy váraoztunk, ő az édes-anyjával, én az ismerősömmel. Közben beszélgettünk, én az ismerősömmel, ő az édesanyjával. Egyszer csak meglepő do-log történt, a kisfiú odafordult hozzám és azt mondta:

*– Megengeded, hogy megismerjelek?
Szeretnélek megismerni.*

Meglepődtem ezen a kérésen, olyannyira, hogy csak egy fojtott hangon kipréltem: persze volt a válaszom. Ahogy ránéztem, azonnal tudtam, ő nem lát engem. Legalább negyedórát ültünk egymás mellett, de addig észre sem vettem, hogy ki van mellettem, annyira elmélyültem beszélgettem a régen látott ismerőssel.

Elmosolyodtam és megismételtem:

*– Persze, ha szeretnéd szívesen
megismerkednék én is veled.*

Ő is elmosolyodott és azt mondta:

– Köszönöm, szeretném.

Eddig csak filmekben láttam, hogy ilyenkor mit szoktak tenni. Felém nyújtotta a két kis kezét én pedig, közel hajoltam hozzá. Kis puha ujjacskái, nagyon finom mozdulatokkal elindultak az arcomon, és közben mosolygott és mosolyogtam én is. Mosolyogtam, de közben eleredtek a könnyeim és nem sikerült visszafojtani. De ő tudta, mi történik.

Édes hangon megszólalt:

– Ne sírj, ez nekem nem fáj.

Megkérdeztem tőle, honnan tudja, miért sírok.

– Érzem. Tudom, hogy azért sírsz, mert sajnálsz.

– Nem sajnállak, hanem csodállak – mondtam.

Erre nem szólt semmit, csak még szebben mosolygott és közben, a kis ujjacskái az arcomat firkészték. Úgy éreztem, hogy simogat, soha nem volt hasonló érzésem, mintha minden kis sejtje érezhető lett volna. Egyszer csak megszólalt:

– Te szép vagy és kedves.

Ekkor felnevettem.

– Kicsikém, te egy tündér vagy, de én nem vagyok szép, inkább csak olyan átlagos,de lehet, még az sem.

Hogy kedves, hát....itt is elbizonytalanodtam...mondjuk, igen, általában az vagyok. Összeráncolta a kis homlokát és határozottan közölte:

– De igen, szép vagy. Én látom, hogy az vagy!

Ekkor eszembe villant, hogy miért mondom ellent neki, amikor az előbb nagyon alaposan „megnézett”, és ha ő ezt látta, ha ilyennek látott, akkor miért vonom kétségbe azt, amit „látott”, hogy jövök ahhoz, hogy azt mondjam neki, nem lát jól. Hirtelen elszégyelltem magam, és azt mondtam neki:

– Bocsáss meg, jól láttad, szép vagyok.

Erre a kis büszke mosolya elöntötte az arcocskáját és határozottan kijelentette:

– Mondtam, jól látok.

A szívem a torkomban dobogott és megkérdeztem tőle, megfoghatom-e a kezét. Igen,

válaszolta és mosolyogva nyújtotta is felém. Megfogtam azt a két csodálatos kis kezét, mondtam, az arcomra fogom tenni, hogy nézze meg még egyszer. Ismét elindultak a kis ujjai, mosolygott miközben azt mondta:

– *Most már nem sírsz.*

És úgy simogatta végig az arcomat, ahogyan csak azok tudják, akik igazán, őszintén szeretnek. Megszólint:

– *Szoktál szomorú lenni?*

– *Igen, néha szoktam* – válaszoltam.

– *És amikor sírsz, akkor fáj a szemed is vagy csak ott belül valami?*

– *Általában csak ott belül valami, de ha nagyon sokat sírok, akkor a szemem is szokott* – válaszoltam.

– *És melyik fáj jobban?*

– *Ami ott belül fáj* – válaszolok.

– *Tudod, hogy mi az?*

– *Gondolom.... én léleknek hívom.*

– *Igen, az.*

Ekkor azt éreztem, hogy egy 70 éves ember bölcsességével beszél hozzám.... Az fáj a legjobban.

– *Tudom, most szeretnéd megkérdezni, milyen érzés, hogy nem úgy látok, ahogyan te. Nekem nem rossz, mert én nem emlékszem arra az időre, amikor még láttam. Lehet, hogy így sokkal szebb dolgokat látok és tudod, látom az anyáskákat is* – suttozta.

Én is suttozva kérdeztem:

– *És ők milyenek?*

Ő komolyan válaszolt:

– *Mindig kedvesek, de nem mindig mosolyognak.*

– *Haragudni is szoktak?*

– *Nem, nem haragszanak, ők nem olyanok, ők nem is tudnak haragudni. Csak tudod, néha nagyon sok a dolguk.*

Elmosolyodtam, és Ő is.

– *Szép lehet az a világ, amit te látsz.*

– *Olyan, mint amilyennek elképzelem.* – feleli.

Amikor akarom, akkor nagyon szép, de van, amikor nem annyira. Van, amikor néha szomorú vagyok, mert nem tudok elképzelni valamit. Például a tegnap anya mondta, hogy a kardigánja lila. A lilát nem tudom elképzelni és az nagyon bánt.

Megkérdeztem, ismeri-e a virágokat. Igennel válaszolt. Nagyon sokat ismer. Tavasszal és nyáron is mindig nézegeti. Kérdeztem, hogy van-e közöttte, apró és nagyon puha, bársonyos, amelyiknek ibolya a neve. Azt mondja igen, arra jól emlékszik, az nagyon szép. – elmosolyodott.

– *Na, látod, olyan a lila.* – mondtam.

Láttam, hogy nagyon töri a kis esztét. Egyszer csak elmosolyodott és azt mondja:

– *Köszönöm szépen, hogy megmutattad nekem a lilát, már tudom, hogy milyen.*

Ekkor édesanyja felé fordult és azt mondta:

– *Anya, szép a kardigánod.*

Sajnos el kellett köszönöm újdonsült kis barátomtól. Kértem tőle, engedje meg, hogy búcsúzóul adjak neki egy pusztit. Odahajoltam és megpusztítottam. Ő pedig két kis karjával átölelte a nyakamat és a fülembe súgta:

– *Szeretlek.*

Erre ismét eleredtek a könnyeim, pedig minden létező erőmet összeszedtem, de nem tudtam visszatartani és csak annyit sikerült mondani:

– *Én is szeretlek.*

Mosolygott és búcsúzóul még egyszer megsimogatta az arcomat.... És hogy mennyi mindent tanított nekem ez a kisember, azt el sem tudom mondani. Úgy éreztem, hogy egészen más ember lettem. Másképpen látom a világot, mint ahogyan a reggel láttam. És most már tudom, ha nem mindig olyan szép valami, akkor lehunyom a szemem és szépnek képzelem, és akkor, az én világomban azonnal széppé változik... Mindannyian élhetünk egy szebb világban... ha megtanuljuk elképzelni.”

Forrás: Sokszerű vidék

Hallhatóvá tenni a láthatatlant

Tóth Vivient még középiskolás korában ismertem meg egy közös hobbinak - a családfakutatás – során. Egy még akkor alakuló egyesület egyik találkozásán előadást tartott, hogyan küzd meg az akkor még csak a látássérült akadályokkal a levéltárakban történő kutatások során. Mivel ő Sopron mellett, Harkán él, ezért a továbbiakban már csak az internet segítségével, e-mail-en tudja tartani velünk teljes értékűen a kapcsolatot. Ezen keresztül, sokszor a kutatótársak segítségével birkózik meg az adatbázisokkal, amelyekben a számára fontos ismereteket tudja felfedezni, tudását gyarapítani. Időközben Budapestre került teológiát tanulni az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Idén végzett teológusként és szeptembertől kezdett dolgozni a helyi iskolában hitoktatóként.

Még a COVID alatt elkezdtünk levelezni, beszélgetni saját problémáinkról, akadályainkról, amik sajnos a korlátozások miatt jobban felerősödtek. Én édesanyámmal évente járok Sopronba, de akkor sosem tudtam vele találkozni. Így idén sem, pedig már terveztük. Ezután kértem meg őt, hogy meséljen magáról, nekünk hallássérült személyeknek.

Arra kértem, hogy meséljen, arról, hogyan alakult, a látás- és hallássérülése az életében és ezzel együtt az Istenkapcsolata. Hogyan érkezett számára a „hívás”, hogy teológiával, hittudománnyal foglalkozzon? Milyen nehézségekkel és kihívásokkal kell megküzdeni a lakóhelyén látássérültként, úgy, hogy még a hallásban is akadályozva van? Kíváncsi voltam arra is, hogy munkája során hogyan tudja segíteni sorstársait, hogy megtalálják az utat Isten felé, úgy, hogy a nehézségeket is le tudják küzdeni? Mit gondol, hogyan lehet akadálymentes az evangélium? / VÁ/

A látássérülésem gyengénlátással, aztán 7 évesen retinaleválással kezdődött, és sok-sok egyéb probléma után 13 éves koromra "teljesedett ki" végleg, azóta már egyik szememre sem lát-ok. A hallássérülést is kiskoromban szereztem, fülgyulladások miatt többször kellett felszúrni a fületem. 12 éves korom óta hordok hallókészüléket. De egészen a legutóbbi időkig a látássérültség volt a meghatározóbb, a hallássérültségem nem igazán volt az identitásom része, ha fogalmazhatok ilyen bután. Talán mert a vakság egy kicsit direkter akadályokkal jár. A középiskolát már vakként kezdtem,

úgynevezett integrált oktatásban. Mivel ez egy evangélikus iskola volt, és én nem voltam megkeresztelve, evangélikus hittanra jártam annak ellenére, hogy nem volt evangélikus a családban. Itt találkoztam először a keresztény lelkiséggel, és innen számítom, hogy az Istennel való kapcsolat az én oldalamról is végre halló fülekre talált.

A középiskola évei alatt 3 dolog volt meghatározó: a 9.-es hittanórák, amiken úgymond megismerkedhettem Jézus életével; a saját evangélikus közösségem; és az Antióchia katolikus ifjúsági közösség, akik között evangélikusként is otthonra találtam. A csoport "anyaplébániájára" 2-3 éven át szinte hazajártam, gyakran ministráltam is. Ezt nem (csak) a vendég udvariasságával mondom, hanem mert ezek az élmények valóban együttesen formálták bennem a hiva-

tást: evangélikusként megélni a hitemet a saját felekezetemben, gyülekezetemben, baráti beszélgetésekben, ill. aprópénzre váltani azt az ökumené jegyében. Az pedig már csak hab volt a tortán, hogy az érettségi után egy évet segédmunkás voltam egy szociális foglalkoztatóban, és itt nagyon mélyen megérintettek a személyes emberi történetek. Ezzel párhuzamosan elvégeztem a gyógymasször képzést. Így mentem aztán a teológiára. Azt hiszem, Isten ezt nagyon jól kitalálta nekem.

Látássérültként a legfőbb kihívást talán a közlekedés jelenti: el kell jutni egyik helyről a másikba. Amikor kapcsolódni akartam egy közösséghez, nekem is ez volt az első, meg kellett tanulnom önállóan eljutni hozzájuk, hogy aztán otthonossá válhasson a környezet. Egy közösséghez újonnan kapcsolódni mindig kihívást jelent, de ha ebben egy látássérültnek épp nincs segítsége, akkor hiába az ígére való nyitottság, ezek a nagyon is gyakorlati dolgok akadályt jelenthetnek a hitéletében is. Épp ezeket az embereket a legnehezebb észrevenni, hiszen nem tudunk egymásról. Nekem pluszban hallássérültként sokáig a kommunikáció okozott rengeteg nehézséget. Zajos környezetben nem értem a másikat, vagy épp fel sem ismerem, hiába ismerjük egymást a-kár évtizedek óta. Ezek a helyzetek valójában most is galibát okoznak, csak már túl vagyok azon, hogy szégyenkezzem miattuk. De leküzdhetetlen akadállyal eddig még nem találkoztam. Pedig a tanítástól nagyon féltem. És az eddigi tapasztalatok mégis azt mutatják, hogy egy kis kreativitással sok mindent meg lehet oldani, és ebben a gyerekek a legjobb partnerek, akiknek teljesen természetes, hogy egy hitoktató néni tulajdonképpen siketvak. Alapjába véve is úgy gondolom, nincs az a helyzet, amire ne lenne igaz, hogy Isten tenyerénél mélyebbre nem tudunk esni. És ha már tenyér, mondok egy jelképes példát. A teológián egy alkalommal úrvacsorás istentiszteleten az úrvacsora-osztásnál (eucharisztia) is szolgálhat-

tam. Izgalmas kihívás volt, hiszen úgy kellett megoldani, hogy a legkisebb félreértés vagy bökkenő se jöhessen közbe, mégis csak egy nagyon bensőséges aktusról van szó. Azt találtam ki, hogy én majd kinyújtom a bal kezemet tenyérrel felfelé, és megvárom, míg a másik ugyanezt teszi, tenyérrel felfelé ráhelyezi a kezét az én nyitott te-

nyeremre. Így tudom, hol van a keze, és bele tudom tenni az ostyát. Ezt persze az úrvacsoraosztás rendjénél előre jeleztük, így valóban nem volt félreértés. Számomra ez egy nagyon meghatározó élmény volt, és nem véletlenül mondtam, hogy jelképes: Isten számára nincs lehetetlen, főleg, ha kapcsolódásról van szó.

Másodéves voltam, amikor először találkoztam a sorstársak segítségével kapcsolatos kérdéssel. Azon gondolkodtam, miből gondolja az illető, hogy attól, mert látássérült vagyok, már rögtön egyértelmű, hogy elsősorban a sorstársaimat szeretném megszólítani? Ez a kérdés persze nem ilyen kizárólagos, de mindenképp elgondolkodtató. Ezek szerint egy látássérültet egy látássérült jobban meg tudna szólítani, mint egy látó? Költői kérdés, számomra nem olyan egyértelmű a válasz. A közös tapasztalatok, a közös "sors" olyan kapocs, ami híján az adott fogyatékoságtól "megfosztott" személy hátránnyal indul, ez is igaz. De vajon ez akadályt jelentene az evangéliumnak? Az izgalmas kérdésre, hogy

vajon hogyan lehet akadálymentes az evangélium, egy kicsi provokációval hadd feleljek ugyancsak kérdéssel: miért, amúgy nem az? A Jézusban közénk érkező Isten öröme éppen a megszabadításról, az akadályok lerombolásáról szól. Azt pedig tudjuk, hogy Isten ígéje "élő és ható". A szolgálatunk - ideértve minden krisztushívó szolgálatát - arról szól, hogy ezt az

örömet megélve mi magunk is megismertessük egymással, és a még távol lévőkkel. Ennek a megismertetésnek persze lehetnek technikai kihívásai, de ez a lényegem szerintem nem sokat változtat: az evangélium maga az isteni akadálymentesítés, ami túlmutat bármilyen testi fogyatékonyságon. És igazából én is "csak" ennyit szeretnék megosztani másokkal is. De hát lehet-e ennél többet? - Tóth Vivien

Fotó: Mikesy György, siketek Nemzetközi zarándoklata, Fatima és Tóth Vivien

Vers

Rozványi Dávid: Tannhäuser éneke

Két világ határán állok,
befogad az egyik,
kitaszít a másik.

Boldogságot ígér az egyik,
s kötelességet a másik,
az egyikben önmagammá válok,
a másikban, ki lenni vágyom.

Az egyik átölel,
s az öröm teljességét adja,
a másik halálra szán,
édesnek tűnő hazug szavakkal.
Az egyikben lángolnék, s eléget a másik.

Két világ határán állok,
s lassan felőrlő a kétség,
hogy melyikhez tartozom,
vajon lesz-e zarándok,
ki a megváltást elhozza nekem?

<https://rozvanyi.wixsite.com/rozvanyi/post/tannhauser>

Katolikus Társadalmi Napok

2024. szeptember 26. – 29. között került megrendezésre a Katolikus Társadalmi Napok c. rendezvény sorozat, melyen a Reménykör szervezetével együtt vett részt a Katolikus Hallássérült Pasztoráció. A Reménykör képviselőjét a rendezvényen Laurinyecz Mihály atya, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán az erkölcsoteológia tanszék vezetője vállalta fel.

A Pasztorációt Popovics Zoltán és Vas Szilvia és Vezér Ágnes képviselte. A szombati nap fontos eseménye volt a déli -12 órakor - a Belvárosi Nagyboldogasszony Plébániatemplomban tartott szentmise, melyet Székely János Szombathelyi megyés-püspök celebrált. A Püspök Úr külön köszöntötte a hallássérült testvéreket is. –

Nagy örömmel fedeztük fel a „Légy Jelen Másokért c. fotókiállításon a Múzeum kertben, hogy Sanyi Atyáról és az egyik jelnyelvi tolmácsunkról, Tódor Zsófiáról készült egy-egy fotó is megjelent.

BUDAPEST

2024.

szeptember 27-29.

Németh Éva beszámolója:

Katolikus Hallássérült Pasztoráció e-mail üzenetben küldött hírlevél szerint 2024. szeptember 28. szombaton 12 órára Nagy Sándor (mindenki Sanyi atyája) a Budapest-Tabáni templom plébániai kormányzója hívta hallássérült hívőket a Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templomba (röviden: Belvárosi Plébánia), a Katolikus Társadalmi napok (Kattárs) keretében az Erzsébet híd pesti oldalán lévő egyházi eseményre.

Sanyi atya másik hallássérült közösségével külföldi tartózkodás miatt igazoltan nem tudtak jelen lenni a KATTÁRS eseményén.

12 órától a Szombathelyi egyházmegye jelenlegi püspöke 2017 óta Székely János, korábbi Esztergom-Budapesti segédpüspök tartotta Belvárosi Plébánián a szentmisét, aki megnyitó beszédében felhívta a figyelmet a hallássérült emberek jelenlétére is.

Jelnyelvi tolmácsok: Kompán Julianna és Mezei Zsuzsanna, akik lelkesen tolmácsoltak a hallássérült hí-vőknek. Maga a szentmise tolmácsolását halló színvonalon jelelték a tolmácsok. Aki ismerte a mise folyamatát, az tudta követni az elejétől a végéig.

A hívők között a hallók voltak többségben, a hallássérült hívők pedig az előre kijelölt első sorokban ülhetek, hogy ők láthassák a jelnyelvi tolmácsokat, ez nagyon fontos. Hallássérült hívők közössége vegyes volt, a hallásállapottól függően, nagyothallók, siketek.

A szentmise után Székely János szombathelyi püspök paptársaival kijött a sekrestyéből és személyesen üdvözölte a hallássérült hívőket, aminek persze nagyon örültünk, mert nagyon megtisztelve éreztünk magunkat. Rövid ismerkedő udvarias beszélgetés, utána ki-kí elmentek a helyszínről haza vagy máshova pl. a 18 óráig tartó Múzeumkertbe a Kattárs esemény keretében.

Nagyon szép és megható volt jelen lenni a Belvárosi Plébániában.

Fotó: Popovics Zoltán, Kompán Julianna

További fotókat az alábbi linkben találhatsz:

<https://hallasserult.katolikus.hu/kattars-2024/#more-1391>

Mobiltelefonról az alábbi QR kód segítségével is megnézhetők a képek:

Az Együttlátók Alapítvány is jelen volt a KATTÁRS-on!

A Katolikus Társadalmi Napok című rendezvényt 2024-ben Budapesten, a Magyar Nemzeti Múzeumnál, a Múzeumkertben rendezték meg szeptember utolsó hétvégéjén. Az esemény mottója a következő volt: "Légy jelen!" Szeptember 28-án, szombaton 10 órától 18 óráig sátras és színpadi programok várták az eseményre látogatókat.

Ezen a napon a szervezők lehetőséget nyújtottak a katolikus intézmények, közösségek és katolikus kiadók bemutatkozására, akik az egyház társadalmi tanítását valamilyen formában megvalósítják, és melyhez a különböző korosztályok kapcsolódhatnak.

Az Együttlátók Alapítvány a Reménykörrel együttműködésben vett részt a rendezvényen. A 28-as sátorban voltunk, a sátorban rajtunk kívül az Alexiánus Testvérek kaptak helyet.

Mivel készültünk?

- Egyrészt akadálymentes játékokat vittünk magunkkal: főleg fából készült játékokat, melyeket, vagy az MVGYOSZ segédeszközboltjából szereztünk be annak idején, vagy saját ötlet alapján készítettünk el. Akik meglátogatták az asztalunkat, azok kipróbálhatták a labirintuszjátékot, a tilitoli játék egy egyszerűsített változatát, tekergethették a bűvöskockát, de a legnépszerűbb játékok talán a Fordítsd le! játékunk volt, továbbá az álösszetett szavas kártyapakli, a Kényelmes pingpong és a Bűvös Hatos.

- Másrészt nagybetűs imakönyveket vehettek kezükbe az érdeklődők, melyek lapozgatása során többen is megállapították, hogy a 16-os betűmérettel nyomtatott kiadványok nem csupán a gyengénlátó emberek igényeit elégítik ki, hanem az időskor miatt gyengébben látó embereket is.

- Harmadrészt bemutattuk a Braille-írás alapjait egy Braille-ábécé, egy pontírógép, valamint két fából készült Braille-sor segítségével. Akik akarták, leírhatták azt a mondatot, hogy: "Isten szeret." Továbbá saját nevüket is lejegyezheték. Gyermek és felnőttek egyaránt érdeklődéssel tanulmányozták a pontírási karaktereket.

Az időjárás nem volt éppen ragyogó, de ez nem szegte kedvünket.

Hálásak voltunk azért, hogy a nap során mi is körbe sétálhattunk, sok sáternál megálltunk, beszélgettünk, érdekes dolgokat megtapasztaltunk.

Köszönjük a Reménykör tagjainak a befogadást, az együttműködést, és abban bízunk, hogy nemcsak mi gazdagodtunk élményekben és tapasztalatokban, hanem másokat is tudtunk gazdagítani jelenlétünkkel.

Bieber Mária

Együttlátók Alapítvány elnöke, www.egyuttlatok.hu

Együttlátva többet látunk!

Európai katolikus siketek zarándoklata Fatimában

Szeptember végén (2024. szeptember 26-29.) került sor az európai katolikus siketek zarándoklatára Fatimában. Közel négyszázan vettünk részt az eseményen Európa 12 országából (Portugália, Spanyolország, Franciaország, Olaszország, Németország, Magyarország, Szlovákia, Csehország, Svédország, Lettország, Lengyelország és Írország).

Igazi pünkösdi élmény volt számomra találkozni különböző országokból jött siket testvérekkel. Noha minden országnak megvan a maga saját jel-nyelve, mégis hamar tudtunk egymáshoz kapcsolódni.

A háromnapos zarándoklat során meglátogattuk a jelenések helyszíneit és közelebbről megismerhettük a fatimai üzenetet. A közös imádságok, személyes találkozások és beszélgetések erősítették mindannyiunkban azt, hogy Krisztus követőiként egy közösségbe tartozunk bármilyen a hallásállapotunk és bármely országban élünk is.

Hazánkban egy hét fős csoport vett részt a zarándoklaton. A siket és nagyothalló közösségben itthon jubileumi évet ünneplünk. 50 évvel ezelőtt szerveződött újjá a magyar Katolikus Hallássérült Pasztoráció. Éppen Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén, ötven évvel ezelőtt, 1973. december 8-án volt az első szentmise, amelyet jelnyelven is kísérték, és ahol így a siket testvérek akadálymentesen vehettek részt.

A hallássérült hívek referenseként különösen is kértem Fatimában Szűz Mária közbenjárását, hogy felismerhessük itthon az idők jeleit s az Úr akarata szerint járjuk utunkat.

A közös imádságokat, katekéziseket és előadásokat, valamint az ünnepi szentmisére való akadálymentes bekapcsolódást több mint 40 jelnyelvi tolmács, 20 önkéntes és még számtalan szolgálattevő segítette. Nagy hála a szervezőknek és a zarándoklat támogatóinak, a Portugál Püspöki Konferencia Fogytékossággal élők Lelkeszi Szolgálatának, a Fatimai Kegyhely szolgálattevőinek és az Európai Katolikus Siketek Szervezetének (Deaf Catholics of Europe).

A zarándoklat kezdetén José Ornelas Carvalho, a Leiria–Fátimai Egyházmegye püspöke köszöntötte a

résztevőket, és hangsúlyozta, „Szűz Mária mindig közvetíti Isten szeretetét gyermekei iránt”. Az ünnepi zárószentmisén Ferenc pápa üzenetet is küldött a zarándoklat résztvevőinek, melyet a fatimai kegyhely rektora, Carlos Cabecinhas atya olvasott fel. Ebben a Szentatya köszöntötte „a siketek második európai zarándoklatának résztvevőit, akikre az isteni kegyelmek bőségét kéri, hogy egyre inkább tudatában legyenek annak, hogy milyen ajándékot jelentenek az

Egyházban és a világban. A Szentatya nagyon hálás nekik, mert megtanítanak minket arra, hogy saját gyarlóságainkkal együtt éljünk, és emlékeztetnek arra, hogy Isten jelenlétét inkább a hitünkkel, mint a fülünkkel érezzük.” A Szűzanya oltalmába ajánlott minket, résztvevőket, és apostoli áldását küldte ránk. Megható

pillanatok voltak ezek.

Az európai siketek első zarándoklata Lourdesban volt 2018-ban, ahol több mint 400 siket testvér gyűlt össze. Ahogyan az Európai Siket Katolikusok (Deaf Catholics of Europe, DCE) szervezetének elnöke, a spanyol Miguel Garcia is fogalmazott, „ezek a találkozók lehetőséget kínálnak arra, hogy erősítsék az egységet a siket katolikusok között Európában, és fellendítsék a siketek lekipásztori ellátását a zarándoklatnak otthont adó országban. Az imádkozás, a tapasztalatok megosztása, a Fatimai Szűz történetének megismerése és a más országokból származó siketekkel való találkozás megszilárdítja a közösséget, elősegíti az Istennel való kapcsolat szorosabbra fűzését és az evangelizációt a siketek között”.

Jövőre, a 2025. évi jubileumi szentévbén Ferenc pápa április végén várja a fogyatékkal élőket, köztük a siket testvéreket is Rómában egy újabb közös találkozásra.

Írta: Nagy Sándor hallássérült-referens, tabáni plébániai kormányzó

[Néhány életkép a zarándoklatról](#)

Jelnyelvek és azok használói találkoznak a fatimai Szűz Mária előtt

Avagy az Európában élő katolikus siketek fatimai zarándoklata

Mindenekelőtt előzetesként egy kis információ szükséges a DCE-ről (Deaf Catholics of Europe), az Európai Katolikus Siketek Szervezetéről. Hiszen a DCE bemutatkozása eddig még nem kapott helyet a HHH hasábjain. Egy kis történet. Még a megalakulása előtt éveken át rendszeresen jöttünk össze Rómában munkamegbeszélésre. Aztán olasz siket világiak bejelentették, hogy olaszok már nehezen bírják a nyomást a rendszeres munkamegbeszélés szervezése miatt. Akkor elhatározásra jutottunk, hogy legyen egy világi szervezet (ez hasonló a Fáy Károly Hallássérült és Fogyatékos Személyek Egyesületéhez) és forgószínpadszerű szervezés, illetve kétfévente más-más helyszínen legyen. Mint alapító tag első helyszínnek Vácot javasoltam, de csehek kontráztak, majd kalapból kihúzták Prágát. Aztán javasoltam, hogy legyen három évente az Európában élő katolikus siketek zarándoklata az Európa híré kegyhelyeken, rögtön Lourders-t, ha francia siket diakónus elvállalja a szervezést. Ő rögtön igent mondott. És kezdetét vette a DCE működése. Eközben a COVID egy ideig megzavarta a folyamatokat. Idei évben már ötödik alkalom volt a pozsonyi munkamegbeszélés (Róma, Prága, lengyel Lublinec és német Aachen után) és a második zarándoklat helye pedig Fatima.

A fatimai zarándoklatra térve magyar siket és nagyothalló zarándokok csapatánál izgalmas kitérő után kezdetét vette a fatimai zarándoklat, amely szeptember 26. és 29. között lezajlott. Nyolcan voltunk, Sanyi atya

lelki vezetésével. Öröm volt viszont látni ismerősöket és barátokat, meleg öleléssel fogadtunk ismeretleneket, akikkel együtt zarándokolunk. Így egy lélekkel fohászkodunk istenszülő Szűzanyához és fiához, Jézus Krisztushoz, azért sok kegyelemért, amiket megtapasztalunk. Maga az európai zarándoklat 12 országból kb. 300 fős részvételével lezajlott, persze ott voltak az Európán kívüli országokból is. Felolvasták Ferenc pápa üdvözlését a siket zarándoklat alkalmából, amit ovációval fogadták.

Változatos programok között kiemelték természetesen az imádságra fordított idők, mégpedig minden reggeli, délelőtti találkozás és esti összejövetelünkön. Emlékezetes maradt a fáklyás körmenet is.

Jó újra átélni a jelnyelvek sokszínűségének világát, amelyben dicsőíthetünk, magasztalhatunk, imádkozhatunk, fohászkodunk, könyöröghetünk, kérhetünk és esdeklünk összes angyalokkal és szentekkel együtt.

Öröm volt nézni, hogy egyházi jelnyelvi tolmácsszolgálatban több siket is részt vett. Ez még nálunk is szokatlan, vagyis meg kell tanulni gyakorlatba átvinni.

Kiemelni kell a magyar vonatkozást is. Fatima régi településrészében mindjárt Mindszenty bíboros szobra fogadja a vendégeket. Sőt a keresztút első három stációja magyarok támogatásából állították fel. Aztán megtekintettük Kondor Lajos atya szobrát is, aki a Mária-jelenésekben részt vevő három testvér közül két kisebb testvérnek, Ferencnek és Jácintnak boldoggá és szentté avatási eljárásának volt posztulátora (= kinevezett /"hivatásos"/ kérelmező). Végül lélekben meggazdagodva mindenki épségben hazatérhetett. / Mikesy György/

Ferenc pápa üzenete és apostoli áldása a fatimai zarándokoknak

José Ornelas Carvalho excellenciás püspök úr, Leiria-Fatima püspöke részére

Kérésükre válaszolva Őszentsége Ferenc köszönti a siketek második európai zarándoklatának résztvevőit, akikre az isteni kegyelmek bőségét kéri, hogy egyre inkább tudatában legyenek annak, hogy milyen ajándékot jelentenek az Egyházban és a világban.

A Szentatya nagyon hálás nekik, mert megtanítanak minket arra, hogy saját gyarlóságainkkal együtt éljünk, és emlékeztetnek arra, hogy Isten jelenlétét inkább a hitünkkel, mint a fülünkkel érezzük.

És megköszönve nekik a keresztény öröm e tanúságtételét, a Szűzanyától kért oltalomra bízta őket, aki Fatimában egy ajtók nélküli házban lakik, mert ő mindenki anyja, és örül, amikor minden egyes ember, aki közel áll hozzá, felismeri, hogy Isten szeretete az, ami egyedivé és nélkülözhetetlenné teszi őt a népek fejlődését szolgáló mennyei tervekben.

Kedves siket testvéreim, bátorításként, hogy haladjatok előre a hitben, amíg el nem éritek a Krisztussal való egyesülés teljességét, Ferenc pápa apostoli áldását küldi rátok, családtagjaitokra és mindazokra, akik jelen vannak e zarándoklat záró Eucharisziáján.

Pietro Parolin bíboros, őszentsége államtitkára

(Fordította: Pilis Dóra jelnyelvi tolmács)

Forrás: <https://www.fatima.pt/pt/news/papa-francisco-enviou-bencao-aos-peregrinos-surdos-reunidos-em-fatima>

Szentlélekkel szolgálatban – Kapcsolódjunk!

Első alkalommal került megrendezésre az egyházi jelnyelvi tolmácsok találkozója.

Ennek a hiánypótló alkalomnak a Budapest-Tabáni Alexandriai Szent Katalin Plébánia adott ott-hont. Ezen a plébánián működik a Katolikus Hallássérült Pasztoráció. Itt járjuk azt a sajátos utat, mely az országban egyedülálló: siket, nagyothalló és halló hívek-vel közösen veszünk részt a szentmiséken, akadály-mentesen, az Úr asztala körül.

Ebben az akadálymentesítésben kitüntetett szerepük van a jelnyelvi tolmácsoknak. Erre a találkozóra azokat a tolmácsokat hívtuk meg, akikről tudtuk, hogy rendszeresen tolmácsolnak egyházi szertartásokon. A találkozó alkalmával közelebb kerülhettünk egy-máshoz, jobban

megismertük egymást. Közösen gondolkodhattunk sajátos és különleges szolgálatunkról.

Az alkalomról Kompán Julianna készített egy rövid, írásos beszámolót:

Egyházi jelnyelvi tolmácsok találkozóját tartottuk a Tabáni Plébánián. A napunkat a pünkösdi történettel csendességben kezdtük meg, ahol a Szentlélek kiáradt és a nyelvek korlátait áttörte, a különböző népek, nemzetek emberei megérthették egymást, látható tolmács nélkül. Ők akkor nem értették, hogyan történhetett, de az üzenetet megérthették, amit Péteren és a tanítványokon keresztül Isten lehetővé tett egy láthatatlan tolmács segítségével, méghozzá a Szentlélekkel, akit Jézus is megígért, hogy el fog küldeni.

Az egyházban is vannak láthatatlannak tűnő emberek, személyek, szerepek. De Krisztus testét az egyházat közösen alkotjuk, alkothatjuk.

Nagy-nagy hála van a szívünkben, hogy a Hallássérült Pasztorációnak nemcsak budapesti, de pécsi tolmácsain túl hasonló szolgálatot folytató marosvásárhelyi és pozsonyi jelnyelvi tolmácsok is kapcsolódtak, hogy kapcsolódjunk Istenhez, egymáshoz és közösségeinkhez. Láncszem, kapocs szerepünkön gondolkodhattunk. Ez az alkalom elsősorban mi tolmácsok egymáshoz kapcsolódásáról szólt,

hogy megismerhessük egymást, és egymás egyházi területen végzett jelnyelvvvel, akadálymentesítéssel, szemléletformálással kapcsolatos szolgálatait.

Ugyan csak egy napot töltöttünk együtt, de mindannyiunk szíve csordultig töltődhetett. A Lélek munkája, hogy találkozhattunk és egymást megismerve, egymás hordozását is ajándékba kaphattuk.

Határon túli tapasztalatokat megismerve, még fontosabb, hogy imádságainkba hordozzuk a hallássérült hívek akadálymentes egyházi közösséghez kapcsolódását is!

Imádkozzunk olyan, szolgálókért, tolmácsokért, papokért, akik szívére Isten ezt a szolgálatot bízta!

Országhatáron belül is lássuk meg egymást! Vegyük észre az akadályokat és tegyünk ellene, hogy mindenki akadályok nélkül kapcsolódhasson Istenünkhöz! Írta: Kompán Julianna, jelnyelvi tolmács

[Fényképek a találkozóról](#)

Gyászír

„Elment egy lélek ma ismét a Földről
kit szívünk többé el sose feled.
Csendesen figyelsz ránk már odafönről
legyen helyettünk: Isten Veled.”
(Szabó Balázs)

A Gyászoló család tudatja mindazokkal,
akik ismerték és szerették, hogy

Spák Mihály

2024. 07. 08-án életének 87. évében elhunyt.

Drága halottunk hamvait 2024. 08. 09-én, 16 órakor kísérvünk utolsó útjára gyászmisével egybekötve
az Angyalföldi Szent Mihály Plébánián (1131 Budapest, Babér utca 17/B).

Kérem, hogy a szertartás keretében csak egy szál virággal búcsúztassunk!

Köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik utolsó útjára elkísérik.

EMLÉKÉT SZÍVÜNK BEN ŐRIZZÜK

Spák Mihályné
1138 Budapest
Madarász Viktor u. 39. 7/45.

Gyászoló szerető család

Impresszum:

Kiadja a BUDAPESTI KATOLIKUS HALLÁSSÉRÜLT PASZTORÁCIÓ

Nagy Sándor plébániai kormányzó, hallássérült-referens

Cím: Budapest-Tabáni Alexandriai Szent Katalin Plébánia

1013 Budapest Attila u. 11. Mobil: +36 (20) 429-8354

<https://tabani.plebania.hu> és <https://hallasserult.katolikus.hu>,

E-mail: tabani.plebania@gmail.com és hallasserult.katolikus@gmail.com

<https://www.facebook.com/katolikus.hallasserult.pasztoracio>

A HHH újság: megjelenik elektronikusan és nyomtatottan is

Felelős kiadó: Nagy Sándor

Szerkesztő: Vezér Ágnes; Korrektúra: Kompán Julianna

Eseményeink

Akadálymentesített szentmisék ↵
(jelnyelvi tolmácsolás és folyamatos feliratozás) ¶

minden vasárnap 10 órától ↵

a Budapest-Tabáni Alexandriai Szent Katalin templomban ↵
Cím: 1013 Budapest Attila út 11. ¶

Gyónatás jelnyelven is ↵

vassárnaponként 9.15 és 9.45 között ↵

Előre egyeztetett időpontban Nagy Sándor atyánál (sms vagy email) ¶

Katekézis (hitoktatás) jelnyelven ¶

Iskolai hitoktatás: Hallássérültek Tanintézete | „Nagyothallók” Iskolája ↵
Plébániai hitoktatás: kéthetente keddenként 17 órától ¶

